

MỘT LẦN... RỒI THÔI

Chiều xuống thật nhanh, không gian tím ngắt một màu... tôi ngồi trước mộ Hồng–Nhưng không biết bao lâu, có lẽ là lâu lắm. Đóm lửa từ bó nhang thỉnh thoảng lập loè theo từng cơn gió thoảng, những nắm mồ quanh đây bắt đầu mờ dần trong ánh sáng giao thoa giữa ngày và đêm.

Tôi cúi xuống tấm bia mộ hôn nhẹ lên di ảnh Hồng–Nhưng... thì thầm “Nhưng ơi, em có nhớ lần đầu anh hôn em là lúc nào không... nụ hôn lén lút trong một chiều hè nơi biển vắng, trong ánh sáng nhạt nhòa của hoàng hôn mà anh vẫn nhìn thấy thật rõ đôi má em ửng hồng!”

Một bàn tay con gái đặt nhẹ lên vai... tôi nắm lấy... mười ngón đan vào nhau, giọng nói nghe như gió thoảng: “anh... anh còn thương chị Nhung nhiều như vậy... sao?!” Tôi quay lại thảng thốt: “Tiểu–Thúy!”, T. Thúy vội rút tay lại, Tôi nói thật khê: “Anh xin lỗi em, anh ngờ... Hồng–Gấm!”, T. Thúy ngồi xuống cạnh tôi, gió chiều thổi mái tóc em tung bay, tôi nghe hơi thở em và cả mùi thơm của tóc.

“Mình về chưa anh!” – “Chưa, anh muốn ngồi thêm chút nữa, mai anh đi rồi... biết có ngày nào mình gặp lại nhau”. Không hiểu tôi nói câu này với Hồng–Nhưng hay Tiểu–Thúy. Một tiếng thở dài nhẹ như gió thoảng, tôi ôm chặt vai em mà nghe tim mình như đập sai nhịp. tôi lo sợ một điều... rồi đây...!

Hồng–Nhưng của tôi chết vì một tai nạn khi tôi và em đang toan tính làm đám cưới. Từ thần đã cướp em từ tay tôi một cách tàn nhẫn, sự mất mát to lớn này tưởng chừng như tôi không chịu đựng nổi. Tội nhất là Hồng–Gấm, cô bé khóc sung cả mắt. Tôi dành hết thời gian còn lại của mấy ngày nghỉ phép để vỗ về an ủi em. Đôi mắt đẫm lệ của em ngược nhìn, tôi thấy lòng mình xao xuyến, mắt em đẹp và giống Hồng–Nhưng quá, đôi mắt ướt vì lệ ánh lên một tia đẹp nào nùng! Bây giờ thì Hồng–Gấm đã áo cưới may xong với

người khác, người mà nàng không hề yêu. Hồng–Gấm không phản bội tôi, nàng nhận lời lấy người đó với trường hợp bất khả kháng... dù bất cứ lý do nào đi nữa thì tôi và em cũng vẫn đã xa nhau!

Cô bé ngày xưa ở đối diện nhà người bà con nơi tôi trọ học bây giờ đã lớn, thấy tôi loay hoay đang nghĩ cách nào để đi thăm mộ Hồng–Nhưng cho tiện, nàng bước đến khẽ hỏi:

– Anh về phép... hỏi nào vậy?

Tôi xoay người lại bỡ ngỡ nhìn cô gái:

– Xin lỗi, cô... vừa hỏi tôi?

– Dạ, em hỏi anh đó!

Tôi nhìn cô gái và đang định nói thì...

– Anh không nhớ em hả, em là Tiểu–Thúy đây.

– Tiểu–Thúy... Tiểu–Thúy?! Cái cô bé ngày xưa mỗi lần đi học về thấy tôi đứng nhìn cứ cúi gầm mặt xuống đất mà đi suýt nữa đụng vào người đi đường... phải không?

– Dạ...

Mặt cô gái ửng hồng sau tiếng dạ khẽ, thời gian qua mau thật... ngày nào cô bé 14, 15 tuổi nay đã là thiếu nữ. Nhìn nàng lòng tôi không khỏi xao xuyến...!

Trước đây mỗi lần về phép, muốn thăm mộ Hồng–Nhưng đã có Hồng Gấm... hai anh em chở nhau trên chiếc velo solex của nàng. Giờ đây đã là dĩ vãng, ông trời đã ban cho tôi hạnh phúc quá lớn khi cho Hồng–Gấm đến với tôi, hai chị em giống nhau như khuôn đúc, như thế tôi không mất Hồng–Nhưng, nàng vẫn hiện hữu với tôi bên đời qua cô em Hồng–Gấm... nhưng cay nghiệt biết bao ông trời lại bắt tôi và Hồng–Gấm phải xa nhau.

Hồng–Gấm sắp sửa lên xe hoa với người nàng không yêu, một sự đổi trao đầy cay nghiệt. Nàng cần phải lấy chồng giàu để nhờ của hồi môn bên chồng để có phương tiện tài chánh chữa bệnh nan y cho mẹ! Chả lẽ ông trời bất công như thế hay sao. Tôi là người lính đem thân giúp nước xem tánh mạng như cỏ cây, tôi có làm gì sai...?!

Một ý nghĩ chợt đến, tôi muốn nhân cơ hội này sống lại những giây phút hạnh phúc nhất trong đời cho dù nó ngắn ngủi, tôi muốn lập lại những giây phút “thiên thần” một lần nữa... rồi thôi... rồi xa cho dù ngàn thu mãi mãi là nhưng nhớ! những giây phút tôi và Hồng–Gấm khi mới yêu nhau.

Tiểu–Thúy hỏi khẽ:

– Anh định đi đâu vậy?

– Đi thăm mộ Hồng Nhung...

– Hồng–Nhung là... ai vậy?

– Người tình... thiên thu của anh!

Tiểu–Thúy định hỏi nhưng thấy gương mặt tôi thoáng buồn, nàng nói thật khẽ:

– Xin lỗi anh, em chỉ vô tình...!

– Không... sao... đâu em!

Nghe giọng nói của tôi không được tự nhiên, Tiểu–Thúy một thoáng bối rối, nàng hơi cúi xuống. Giây lát chừng như lảng dụi, nàng hỏi thật khẽ:

– Anh... đi một mình hay... với ai?

– Một mình...

– Bây giờ đến tối em không đi đâu cả, anh lấy xe của em đi cho tiện.

Tôi hỏi Tiểu–Thúy một cách bất ngờ, chính tôi cũng không ngờ trước:

– Em muốn đi với anh... không?

Tiểu–Thúy ngần ngừ giây lát...

– Anh muốn em cùng đi... anh phải vào xin phép chị Hai của em trước, chị Hai cho phép em mới dám...!

Xxx

Những tháng ngày xưa cũ, tuy chỉ xảy đến với tôi mới hơn hai năm nhưng đối với tôi chừng như thế kỷ, ngày... tôi và Hồng–Gấm âm thầm chia tay. Trước kia, mỗi lần về phép, mỗi lần thăm mộ Hồng–Nhung không bao giờ thiếu Hồng–Gấm, bây giờ tôi sợ phải đi một mình... không có Hồng–Gấm tôi như rơi vào khoảng không vô tận của cô đơn, giá buốt. Với Tiểu–Thúy đi cùng, tôi sẽ cảm thấy như tôi vẫn chưa mất Hồng–Gấm, vẫn còn có em bên đời... cho dù trong giây lát... một lần... rồi thôi!

Sau khi thăm mộ Hồng–Nhưng về, tôi và Tiểu–Thúy đưa nhau vào quán Mì Cây Nhãn ở Đa Kao, ngồi vào đúng chiếc bàn ngày xưa tôi và Hồng–Gấm thường ngồi. Ăn xong chúng tôi chạy ra Lê Lợi vào Mai Hương để ngắm nam thanh nữ tú diu nhau trên đường phố Sài Gòn khi phố đã lên đèn. Mỗi chỗ tôi và Hồng–Gấm ghé vào tôi đều kể cho Tiểu–Thúy nghe kể cả những nụ hôn bất chợt, lén lút... với Hồng–Gấm làm Tiểu–Thúy đỏ bừng đôi má. Tôi phải kèm lòng mấy lần... nếu không, những lúc bất ngờ nhất tôi định hôn lén Tiểu–Thúy như đã từng với Hồng–Gấm năm xưa! Nhưng tôi phải kèm lòng. Đã hai lần tan vỡ, tôi như chim bị tên bắn nên khi thấy cảnh cây cong cũng hoảng sợ!

Gần 9 giờ đêm tôi đưa Tiểu–Thúy về, chúc nàng ngủ ngon... nhưng tôi biết làm sao ngủ ngon được... kể cả tôi.

7 giờ 30 sáng Tiểu–Thúy tiễn tôi ra bến xe, nàng nhắc tôi nhớ viết thư cho nàng kể chuyện đời lính. Lính thì có chuyện gì vui để kể ngoài đồng ruộng sinh lầy, núi non, đèo cao vực thẳm đầy rắn rết với những cuộc giao tranh đầy máu và chết chóc! Tôi hôn nhẹ lên tay em... và hẹn tái ngộ vào một dịp nào đó. Xe đi rồi mà Tiểu–Thúy vẫn còn đứng đó trông theo như hình ảnh hòn vọng phu tôi đã từng đọc trong sách.

Xxx

Lần nghỉ phép này mục đích chánh là chỉ để thăm mộ Hồng–Nhưng, có thể là lần thăm mộ sau cùng. Tôi muốn để yên cho Hồng–Nhưng thanh thản nơi thế giới nàng đang “sống”, nơi không còn thù hận, chiến tranh và tiếng súng, nơi không còn người giết người cùng màu da và chủng tộc vì một học thuyết ngoại lai nào đó.

Nhưng tôi không thể thăm mộ nàng một mình được vì lâu nay mỗi lần thăm mộ đều có Hồng–Gấm đi theo. Bây giờ thì Hồng–Gấm cũng bỏ tôi mà đi, tuy tôi với nàng cùng sống chung một bầu trời mà như cách xa... mấy đời. Đám cưới của Hồng–Gấm cũng đã qua mấy tuần, người tôi cứ lửng lơ như con thuyền vô định mất phương hướng. Tiểu–Thúy như là cái phao để tôi bám víu trong lúc tận cùng cô đơn, cảm ơn em đã giúp tôi trong cơn nguy cấp và... tôi tưởng mình đã qua được cơn nguy khốn. Nhưng không, chỉ những phút giây ngắn ngủi của ngày hôm qua, của buổi tiễn đưa sáng nay nơi bến xe tôi lại như con thuyền tìm không ra phương hướng. Chiếc xe tôi ngồi cứ lao về phía trước nhưng lòng tôi cứ mong quay về nơi tiễn đưa có em một mình đang ngóng trông theo!

*Trên sông bao la, thuyền mơ bến... nơi đâu.
Biết bao buồn thương, thuyền mơ trôi xuôi dòng,
Bến mơ dù thiết tha, thuyền ơi... đừng chờ mong! (*)*

Lê Phi Ô

(*) Con thuyền không bến (ĐTP)

Nguồn: Internet eMail by Lê Phi Ô chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, January 29, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*